

۲۰۱۶/۱۰/۲۷

اسلام الدین ساويز

محاكمه جنایتکاران جنگی

اخیراً خیر خیلی دلچسپی را در لابلای اخبار وطن خواندم که یک نهاد مدافع حقوق بشر در افغانستان نزدیک به هشت هزار عکس قربانیان جنگ های چهار دهه اخیر در کشور را جمع آوری کرده است. این انجمن اجتماعی تحت اسم «داد خواهان افغان»، به هدف داد خواهی حقوق قربانیان جنایات جنگی، در حال مستند سازی شواهد و مدارک این جنایات می باشد و آنرا به محاکم ملی و بین المللی بیطرف ارائه خواهد کرد.

ویدا احمد مسئول این تشکیل است و این شیر زن افغان عکس ها، اسناد و مدارک قربانیان جنایات پرچمی ها، خلقی ها و حکومت تنظیم های نام نهاد جهادی را که به حکومت شر و فساد مشهور است و الحق که شر و فساد در آن دوره سیاه چهار سال، بنیان اجتماعی وطن مارا تخریب نمود. البته که این مؤسسه اسناد و مدارک دوره طالبان و دوره اشغال افغانستان، توسط ناتو و امریکا را نیز جمع آوری کرده است.

ایکاش چشم بینایی پیدا می شد و گوش شنوایی که در حق مردم مظلوم افغانستان و خانواده هایی که عزیز ترین های خود را از دست داده اند و اغلب آن ها جوانان بودند، نگاهی انداخته و فریاد این خانواده های داغ دیده را می شنیدند؛ اما متأسفانه کسی به این فریاد ها گوش نمی دهد و چشمان آنانیکه از حق و عدالت و حقوق نام نهاد بشر حرف می زنند، نا بینا شده است.

در باره محاكمه جنایت کاران جنگی قلم فرسایی های زیادی شده، اسناد موثقی جمع گردیده و به دسترس منابع بین المللی گذاشته شده است؛ در حالیکه محاکم بین المللی رئیس جمهور لایبریا را با رئیس جمهور یوگوسلاویا، برونودی، قوماندان اعلای سربیا سلوبودان میلوزیویچ (Milošević Slobodan) و صد ها نفر دیگر از جنایتکاران منجمله «پول پوت» رامحاکمه کرده و اغلب آنها به حبس ابد محکوم شده اند، ولی تا به حال در قسمت جنایتکاران جنگی افغانستان اصلاً توجهی نشده است و به اصطلاح کسی پرده از روی جنایات آنان بر نداشته است. بیایید که در زمینه، مقایسه ای بنماییم:

در دوره حکومت پرچمی و خلقی، اسناد رسمی وزارت داخله حاکی از قتل ۱۲ هزار نفر بود که در دهلیز های وزارت مذکور لست های شان نشر شده و پدر های مظلوم آن قربانیان در پی پیدا کردن اسمای پسران خود با چشمان گریان، آن اوراق را مرور می نمودند. اما این لست مکمل نبود، زیرا بسیار فامیل ها عزیزان خود را پیدا کرده نتوانستند و حتی تا امروز هم اکثریت آنان پیدا نشدند. پس تعداد قربانیان بیشتر از ۱۲ هزار بوده است.

در دوره ربانی و دار و دسته او در اثر راکت پرانی ها و جنگ های خوفناک و خونین تنظیمی، شهر کابل ویران گردید و احصائیه های ۴۰ تا ۶۰ هزار کشته را منتشر نمود و تا حال معلوم نیست که چه تعدادی در چنان حوادث

غیر بشری خونینی تلف گردیدند. اما هزاران فامیل عزیزان خویش را از دست دادند و هر کس را بپرسیم، پدر، مادر، برادر و خواهر و یا پسر و دختر خویش را از دست داده است.

اغلب آن جانیانی که در اطراف و نواحی کابل حکومت ناحیوی داشتند، مردم بیگناه آن شهر را با ظلم و کشتار به خاک سیاه نشانیدند و اکنون اکثر آن جنایتکاران جنگی شناخته شده، در قصر های خود در کابل و اطراف به راحتی زندگی نموده و اگر کسی راجع به جنایات شان سخنی به میان آورد، به ریش وی می خندند.

در مورد معامله با جنایت کاران جنگی، ممالک دیگر مانند کمبودیا، سیرالیون، بازنیا و غیره از حقوق بشر کاملاً مستفید شده اند، ولی مثل اینکه خون مردم مظلوم افغانستان از نگاه پرنسیپ های قبول شده حقوق بشر جهانی، ارزشی ندارد و هیچ گوش شنوایی برای دادخواهی مردم بینوای ما موجود نیست و جنایتکاران افغان درین مدت، نه تنها به محکمه کشانیده نشده اند، بلکه از تمام مزایای مادی ای که غربی ها با آن وجدان و همت مردم را می خرنند، مستفید هم گردیده اند.

ای کاش تلاش خانم مبارز، ویدا احمد و مؤسسه «داد خواهی افغان» بجایی برسد و قصاص خون هزاران هزار هموطن بی گناه افغان گرفته شود. به امید آنروز.

پایان

